

LA MAÑANA

5-10-03

T(R)ÒPICS

MARCEL·LÍ BORRELL

Un tramvia anomenat Generalitat

El 16 de novembre vinent s'alça el teló per a la versió politicocatalana del melodrama teatral de Tennessee Williams, *Un tramvia anomenat desig*. Cinc pretendents al paper d'Stanley Kowalski competiran per emular Marlon Brando en un dels millors papers de la seva vida. Els espectadors votarem procurant no ens passi el mateix que a la pobra Blanche Dubois, que la tanquen de cap al psiquiàtric.

Els cinc primers actors aspirants a conduir el tramvia procedeixen de diferents escoles interpretatives. Heu-los aquí per ordre de sortida *pole position*: **Pasqual Maragall**, per edat i experiència hauria de ser l'actor de caràcter, però la seva formació italiana *commedia dell'arte*, escola de Roma, el fa procliu a la improvisació; barreja d'*Arlequino*, criat de dos

amos, i de *Dottore* setciències que el que no sap s'ho inventa, és poc donat a aprendre's el text i va a la seva per a deliri dels companys i del director: el seu èxit més sonat fent d'Hèrcules a *Olimpiades for Always*. **Artur Mas**, tècnic de maquillatge, però com que el dia que el primer actor Pujol es va sentir vell passava per allí, el van cridar a substituir-lo; no se li coneix cap experiència teatral tret de fer de Verge Maria als *Pastorets* d'en Folch i Torres: amb tot no s'hi val a badar, així va començar Josep Maria Flotats i ja veuen. **Carod-Rovira**, actor aficionat de comarques, de físic rotund i veu *jocfloralesca*; hom ressaltava la seva capacitat de treball, maniàtic de l'assaig i del naturalisme interpretatiu, vaja, que quan fa de Manelic s'ho creu: a Tortosa encara recorden el seu crit

"¡He mort el llop, he mort el llop!" de Terra Baixa. Actualment enlloc de matar-lo, pacta amb el llop. **Josep Piqué**, actor de repartiment i amb ganes de fer-se figura; l'ambició el porta a provar fortuna a Madrid on s'especialitza en personatges tèrbols de sainet costumista fent de graciós català amb accent: va triomfar a *Don José, Pepe y Pepito* en el rol de Pepito. **Joan Saura**, actor de repertori, el barba de caràcter camarada de Maragall en aquest règim; seriós i compromès políticament, de l'escola del distanciament èpic *brechtia* considera que abans que res un actor és un ciutadà; se'l recorda per la seva enèrgica interpretació de George Orwell a *Homenatge a Catalunya*.

No hem d'oblidar que el teatre és l'espill del món, de la vida, de les passions. Que l'actor és un gran impostor que viu del fingiment ancorat en una psicologia infantil. I que nosaltres, el públic, som el mestre. Però hi ha bons mestres i dolents.